

РЕШЕНИЕ

№ 18218

гр. София, 28.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 29.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11619** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.405 от Кодекса на труда (КТ).

Образувано е по жалба на адв. И. И., като пълномощник на „МЕРИ - ЗАРО ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу ПРЕДПИСАНИЯ по т.5, т.6, т.7 и т.8, дадени с Протокол за извършена проверка с изх. №ПР2336250/14.11.2023г. на Дирекция „Инспекция по труда - София (ДИТ). С процесния административен акт, в оспорваната му част по т.5 – т.8, на „Мери - Заро Трейд“ ЕООД – в качеството му на работодател, са дадени задължителни предписания по спазване на трудовото законодателство, на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваните предписания, като издадени в нарушение на материалния закон. Не оспорва обстоятелството, че работодателят М. - Заро Трейд не е начислил коректно във ведомостите за заплати уговореното трудово възнаграждение на работника Д. И. за периода м. януари – м. август 2023г., както и размера на възнаграждението за работа през дните на официални празници 14 и 17 април 2023г. и 24 май 2023г., но твърди, че тези нарушения са били отстранени от дружеството в дадения от контролния орган срок. Поддържа, че ответникът не е изследвал въпроса защо работникът И. не е потърсила защита на трудовите си права повече от осем месеца от възникване на трудовото правоотношение. Сочи, че търговецът е изплащал коректно уговореното трудово възнаграждение всекидневно в брой, след края на работния ден, за което работникът е

подписвала разходооправдателен документ за получената сума. Твърди също, че в действителност дружеството е изплащало на И. дневно възнаграждение в размер на 60 (шестдесет) лева, което според него надхвърля размера на уговореното между страните месечно трудово възнаграждение. Изтъква, че по данни на счетоводителя на дружеството, при прекратяване на трудовия ѝ договор И. е взела от търговския обект всички разходни документи които е подписвала за изплатените ѝ трудови възнаграждения, за което е била подадена жалба в Трето районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи (РУ, СДВР). Претендира, че в случая е налице трудовоправен спор по смисъла на чл.357, ал.1 КТ за разрешаването на който не е компетентна ДИТ, а съответния общ съд. Излага и доводи, че оспорваните предписания по т.5 – т.8 не са ясно формулирани, тъй като не е посочен размерът на дължимите според административния орган възнаграждения. Чрез процесуалния си представител моли съда да отмени принудителните административни мерки (ПАМ), обективирани в т.5 – т.8 от Протокол за извършена проверка с изх. №ПР2336250/14.11.2023г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък. Доводи за незаконосъобразност на административния акт, в оспорваната му част, излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА” - София (ДИТ), представлявана от директора, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. П. Б. поддържа, че процесните предписания са законосъобразно дадени и не са налице сочените основания за тяхната отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на жалбата излага в писмени бележки по същество на спора.

Заинтересованата страна Д. Б. И., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

На 28.01.2023г. е бил сключен трудов договор с №55 между „Мери – Заро Трейд“ ЕООД като работодател и Д. Б. И. – изпълнител, с правно основание чл.114, ал.1, т.1 КТ. Страните са се съгласили работникът да изпълнява длъжността „Продавач – консултант“ с място на работа в [населено място], [улица]-100. В договора е определено работно време 8 (осем) часа и основно месечно трудово възнаграждение в размер на 780 (седемстотин и осемдесет) лева и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит при този работодател в размер 0.06% за всяка година. Уговорен е и размер на платен годишен отпуск по чл.155 КТ – 20 работни дни.

Трудовото правоотношение е било прекратено на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ – по взаимно съгласие на страните, изразено писмено, за което по делото е представена Заповед №011/01.09.2023г. и Молба от работника Д. И. от 31.08.2023г.

На 26.09.2023г., 12.10.2023г. и на 14.11.2023г. длъжностни лица в ДИТ са извършили проверка за спазване на трудовото законодателство на „Мери - Заро Трейд“ ЕООД. При преглед на трудовото досие на Д. Б. И. било установено следното: 1) В нарушение на чл.128, т.1 във вр. с т.2 КТ, работодателят не е начислил в пълен размер във ведомостите за заплати и съответно не е изплатил на работника И. уговореното трудово възнаграждение за периода м. януари – м. август 2023г.; 2) В нарушение на

чл.264 КТ, работодателят не е начислил и не е заплатил на работника за работа на официални празници през м. април – 14.04.2023г. (Велики Петък), 17.04.2023г. (Възкресение Х.); през м. май – 24.05.2023г. (ден на Светите Кирил и Методий) според уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото ѝ възнаграждение.; 3) Работодаелят не е определил в пълен размер и не е заплатил на Д. И. парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето което се признава за трудов стаж, в нарушение на чл.224, ал.1 във вр. с чл.228, ал.3 КТ.

Въз основа на тези установявания на дружеството са дадени процесните предписания по т.5 – т.8 по Протокол изх. №ПР2336250/14.11.2023г.

За установяване на спорните факти по делото са приети гласни доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетеля З. К. Б. и обясненията на заинтересованата страна Д. Б. И., дадени на основание чл.176, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), като последователни и основани на преки техни впечатления.

Свидетелката З. Б. – майка на управителя на „Мери – Заро Трейд“ ЕООД разказва, че в процесния период и към настоящия момент е била счетоводител на дружеството – работодател. Към онзи момент м. януари – м. август 2023г., в дружеството е имало практика на работниците да се плащат дневни надници по 60 (шестдесет) лева, за което се е подписвал разходен документ за полученото възнаграждение. Разходните документи са били съхранявани в магазина за хранителни стоки на [улица]-100 в [населено място]. Към онзи момент в магазина работели двама души – Д. И. и И. Д., които след като си изработели оборота си удържали по 60 лева, подписвали разходния документ и си тръгвали. Разходните документи се подписвали без присъствие на счетоводителя, всеки от работниците подписвал документите „на самосъзнание“ и тези документи се съхранявали в бюрото в офиса на магазина. Свидетелката, в качеството ѝ на счетоводител е виждала тези документи – един кош с разходни ордери, и знае, че работниците са получавали уговорените възнаграждения. Свидетелката е посещавала рядко магазина – един път в седмицата или в месеца, вземала разходните документи, които текущо обработвала. От 07.08.2023г. Д. излязла в отпуск, поискала да ѝ изпратят пари за 5 дни отпуск и заминала на море. Управителят на дружеството и превел по EasyPay около 200 лева за пет дни, а след прекратяване на договора и изплатил лично (на ръка) за останалите неизползвани 8 дни отпуск. Докато Д. била в отпуск свидетелката Б. посетила магазина да види документите и ѝ направило впечатление, че липсват разходните ордери. Видяла фактурите, но ги нямало документите за получените възнаграждения. След като установила, че документите липсват опитала да се свърже с Д., но тя не отговорила на обаждането. Свидетелката заявява, че води счетоводството на дружеството от къщи. Въпросните разходно оправдателни документи не се осчетоводяват, те служат само за да се удостовери, че възнагражденията са изплатени. И. била подписала, че е назначена по чл.114 КТ и били внасяни осигуровки за по 1-2 дни, но получавала възнаграждение за 15 дни по 60 лева – 900 лева чиста сума, като цялото възнаграждение било коректно изплатено, тъй като тя имала правото да си приспада от оборота.

Заинтересованата страна Д. И. дава следните обяснения: Не оспорва, че е получавала възнаграждения, но те не били според уговореното, а договорките се сменяли постоянно. Първоначално трябвало да се заплаща на 15-то и на 30-то число на всеки месец, но тъй като магазинът все още се разработвал, оборотът бил малък – 100 -200

лева, било невъзможно за управителя да събере дължимите суми за възнаграждения. Парите се бавели – за два месеца получавала 300 лева. Управителят решил, че парите трябва да се дават ден за ден. Получавала суми на ръка, но никога не е подписвала разходни ордери. Такива документи в магазина не е имало, не са били държани там и не ги е взимала. Пари са били получавани ако има оборот, ако няма оборот – няма пари. Действително е имало уговорка да си взема от оборота – ден за ден. Няма реална представа какви пари е получавала - един ден 30 лева, в друг 40. Подала е сигнал след като е установила при проверка в Националната агенция за приходите, че е била осигурявана на 30 вместо на 780 лева. Няма представа, че се внасят осигуровки за 1 работен ден. Отпуск ѝ е бил платен за 5 дни, а останалите не са ѝ били платени.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който създава задължения за жалбоподателя, и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.405 КТ.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесните предписания по т.5 – т.8 от Протокол с изх. №ПР2336250/14.11.2023г. са издадени от компетентен административен орган по смисъла на чл.404, ал.1 КТ, в рамките на предоставените му правомощия. С разпоредбата на чл.399 КТ осъществяването на цялостния контрол за спазване на трудовото законодателство е предоставено на Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" (ИАГИТ). Дирекциите "Инспекция по труда", като поделения в системата на ИАГИТ, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение (арг. чл.12, ал.1 от Закона за администрацията). Съгласно чл.21, ал.1 от Устройствения правилник на ИАГИТ (ДВ, бр.81/2022г.), при и по повод изпълнение на служебните си задължения инспекторът е контролен орган и има всички правомощия, установени в КТ, включително тези по чл.404, ал.1, т.1 – да дава задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. По делото са приети и не са оспорени Заповед №305/28.03.2023г., Заповед №829/02.07.2020г. и Заповед №123/21.02.2023г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, както и длъжностни характеристики за длъжностите „Старши инспектор“ и „Инспектор“ в Отдел „Условия на труд“ в ДИТ, видно от които лицата извършили проверката и постановили процесните принудителни административни мерки са били в служебно правоотношение, на длъжности „старши инспектор“ и „инспектор“ в ДИТ - София.

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, установени в чл.404 КТ. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административно-производствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение по същество

на поставения пред него въпрос.

Процесните предписания по т.5 – т.8 са постановени в съответствие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

С нормата на чл.128 КТ е предвидено задължение за работодателя в установените срокове да начислява във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд, да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа и да издава при поискване от работника или служителя извлечение от ведомостите за заплати за изплатените или неизплатените трудови възнаграждения и обезщетения. Неизпълнението на което и да е от посочените задължения представлява нарушение на трудовото законодателство.

Начинът, мястото и сроковете за изплащане на трудовите възнаграждения са регламентирани в чл.270 КТ. Според ал.3 на цитираната норма трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка (редакцията ДВ, бр.25/16.03.2001г.).

В случая жалбоподателят не успя да докаже по безспорен начин, че е изпълнил задължението си за начисляване и за заплащане на трудовото възнаграждение на Д. И. за процесния период: м. януари – м. август 2023г. От приетите и неоспорени по делото платежни ведомости за м.м. януари, февруари, март, април, май, юни, юли и август 2023г. е видно, че е начислено възнаграждение в размер на 32.5 (тридесет и два и 0.50) лева за всеки от посочените месеци за 1 (един) работен ден (л. 53 - 61). От приетите и неоспорени по делото Форма за отчитане явяването/неявяването на работа за м. януари – м. август (л. 44 - 51) е видно, че за процесния период заинтересованата страна Д. И. има отработени по 14 – 16 работни дни. В представените в административното производство платежни ведомости липсва подпис на работника с който да удостовери плащането на трудовото възнаграждение за съответния месец. Не са представени разписки, разходни касови ордери или други писмени документи, удостоверяващи извършени плащания. Не се твърди от работодателя и не са ангажирани доказателства плащането да е ставало по банков път.

Фактът, че „Мери – Заро Трейд“ ЕООД, в качеството му на работодател, не е начислявал във ведомостите за заплати трудовото възнаграждение на работника Д. И. за положения от нея труд, не се оспорва от жалбоподателя и се установява с приетите писмени доказателства. Липсата на плащане на трудово възнаграждение в размер, уговорен с Трудов договор №55/28.01.2023г., не се опровергава със събраните по делото гласни доказателства. Свидетелят З. Б. - счетоводител на дружеството – работодател, изрично заявява, че не е изплащала лично възнаграждението на работника И., не е присъствала когато последната е „вземала“ дължимото и възнаграждение, като и не е свидетел тя да е подписвала разходно оправдателни документи. Такива документи не са били предмет на осчетоводяване, а размерът на внесените осигурителни тежести е върху размер на възнаграждението за 1-2 работни дни за всеки месец. Свидетелката не установява по безспорен начин времето и сумите които заинтересованата страна – работник И. е получавала. Видно обаче от приетия по делото Трудов договор от 28.01.2023г. трудовото правоотношение между „Мери - Заро Трейд“ ЕООД и Д. И. е за пълно работно време – 8 часа с определен размер на трудовото възнаграждение 780 лева.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че въпросите относно начисляването и изплащането на трудовите възнаграждения са свързани с трудовоправен спор по смисъла на чл.357, ал.1 КТ за разрешаването на който не е компетентна ДИТ. Според приложимата норма на чл.399, ал.1 КТ ИАГИТ осъществява контрол по спазване на трудовото законодателство, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение (чл.404, ал.1, т.12 КТ) и за предотвратяване и преустановяване на нарушенията, както и за отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на Агенцията могат да прилагат предвидените в Кодекса ПАМ.

С нормата на чл.264 КТ изрично е регламентирано задължение за работодателя, за работа през дните на официалните празници, независимо дали представлява извънреден труд или не, да заплаща на работника или служителя според уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото му възнаграждение.

В случая не се твърди и не са ангажирани доказателства за дните на официални празници - 14.04.2023г., 17.04.2023г. и 24.05.2023г., да е било начислено и съответно заплатено на И. възнаграждение не по-малко от удвоения размер на уговореното с договора от 28.01.2023г. трудово възнаграждение. От събраните по делото писмени доказателства обаче се установява, че в посочените дни заинтересованата страна И. е полагала труд, поради което и дадените в тази връзка предписания по т.6 и т.7 от административния акт са законосъобразни.

Идентичен е и изводът по отношение на предписанията дадени в т.8 – работодателят да определи в пълен размер и да изплати парично обезщетение на Д. Б. И. за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж – 12 дни, съгласно чл.224, ал.1 във вр. с чл.228, ал.3 КТ. От приетия по делото трудов договор е видно, че страните са се съгласили работникът да ползва 20 работни дни платен годишен отпуск. При това за реално отработените 7 м. и три дни заинтересованата страна И. е имала право да ползва 12 работни дни платен годишен отпуск, съгласно чл.155 КТ. Действително по делото е представена Заповед №01/04.08.2023г. на управителя на дружеството – работодател, с която на И. е разрешено да ползва платен годишен отпуск в размер на 5 работни дни, но липсват доказателства, че такъв реално е бил изплатен на заинтересованата страна, поради което и законосъобразен е изводът на административния орган, че размерът му следва да бъде определен и изплатен от работодателя „Мери – Заро Трейд“ ЕООД, на основание чл.224, ал.1 във вр. с чл.228, ал.3 КТ.

По изложените доводи настоящият решаващ състав на съда приема, че предписанията по т.5 – т.8 от Протокол №ПР2336250/14.11.2023г. са законосъобразно дадени и не са налице основания за отмяната им.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и

правна сложност на делото определя размер на възнаграждението 150 (сто и петдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „МЕРИ - ЗАРО ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу ПРЕДПИСАНИЯ по т.5, т.6, т.7 и т.8, дадени с Протокол за извършена проверка с изх. №ПР2336250/14.11.2023г. на Дирекция „Инспекция по труда“.

ОСЪЖДА „МЕРИ - ЗАРО ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - София, представлявана от директора, с адрес: 1040 София, [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноси по адм. дело №11619/2023г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова